

Размахала властно крила
 Смъртта си с живота играй,
 Над капнали жълти листа,
 Настръхнала Есени ридай;
 Умира безмълвен света —
 И мъка, и мъка без край . . .

VI МАЙКА

При теб ще се завърна—и ще те позная,
 И всичко ще разкажа, майчице, открай;
 Но, може би, че тъмна участ ще спотая—
 По бликналите сълзи нея ти познай.

За истина устата в мен лъжа затвори,
 И верующ—такъв направи ме света;
 Но бликнала в очите ми сълза говори
 По—харно, майко, и от хиляди уста!

VII КОКИЧЕТА

Първите росни цветя,
 Първата радост за мен,
 Вихър ги с бяс налетя
 В първия пролетен ден.

Росни ги снайде смъртта
 Слънце преди да изгрей,
 Скръбна е пак пролетта —
 Сяк я мжртвешки люлей.

Първата радост за мен
 Росна почина и тя
 В първия пролетен ден
 С първите росни цветя.

— — — Утро; в далнините очертана
 Мярка се планинската верига,
 Де от голи върхища с закана
 Тъмен облаг бавно се надига.

А от изток слънце не излязва
 Не бледнеят още и лазури,
 Над полето веч облак слязва;
 Тоя ден ще мине, сякаш с бури!